

Jedinečnost (a novost) / Novost (a jedinečnost)

930921-3

pro Sókrata resp. pro Platóna – jako ostatně pro řecké myslitele obecně – nepřicházelo v úvahu, že by se něco vskutku podstatného mohlo udát *hic et nunc* jinak než tak, že je jenom navenek exponováno to, co tu bylo odevždy.

Individuálnost a jedinečnost představovaly jakousi nižší, druhořadou skutečnost, pokud nebyly chápány jako pouhé zdání. To ovšem nutně neznamená, že u nich nenajdeme buď nedůslednosti (u menších duchů) nebo také vymezení určité důležitosti i tomu, co se mění resp. dokonce, co „žije“. Tak např. v Platónově Timaiovi najdeme jakýsi „mýtus“ o Demiurgovi, který nejen žije, ale je aktivní, pracuje, a také pozoruhodnou koncepcí čehosi podivného, čemu se tam říká „beztvarý tok“ (nechávám přitom stranou, nakolik jde vskutku o myšlenku Platónovu nebo spíše o jakousi citaci z jiné tradice – to pro nás v této souvislosti nemá důležitost). Pravá skutečnost je však od dob elejské školy vždycky připisována tomu, co se nemění (tato fixní idea prozrazuje nepochybnou geometrickou resp. matematickou inspiraci).

(Praha, 930921-3)